

Το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής Ε' Λουκά

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: (Λουκ. 16, 19-31)

Πρωτότυπο Κείμενο

«Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ᾄδι ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ

ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξη τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δέ· ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωυσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· εἰ Μωυσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθῇσονται».

Νεοελληνικὴ Απόδοση

« Εἶπε ὁ Κύριος: Κάποιος ἄνθρωπος ἦταν πλούσιος, φορούσε πολυτελὴ ρούχα καὶ τὸ τραπέζι τοῦ κάθε μέρα ἦταν λαμπρό. Κάποιος φτωχὸς ὅμως, ποὺ τὸν ἔλεγαν Λάζαρο, ἦταν πεσμένος κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πλουσίου, γεμάτος πληγές, καὶ προσπαθοῦσε νὰ χορτάσει ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ ἐπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἐρχονταν καὶ τὰ σκυλιὰ καὶ τοῦ ἐγλείφαν τὶς πληγές. Κάποτε πέθανε ὁ φτωχός, καὶ οἱ ἄγγελοι τὸν πήγαν κοντὰ στὸν Ἀβραάμ. Πέθανε κι ὁ πλούσιος καὶ τὸν ἔθαψαν. Στὸν ἄδη ποὺ ἦταν καὶ βασανιζόταν, σήκωσε τὰ μάτια τοῦ καὶ εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἀβραάμ καὶ κοντὰ τοῦ τὸν Λάζαρο. Τότε φώναξε ὁ πλούσιος καὶ εἶπε: «πατέρα μου Ἀβραάμ, σπλαχνίσου με καὶ στείλε τὸ Λάζαρο νὰ βρέξει με νερὸ τὴν ἄκρη τοῦ δάχτυλό τοῦ καὶ νὰ μου δροσίσει τὴ γλῶσσα, γιατί υποφέρω μέσα σ' αὐτὴ τὴ φωτιά». Ὁ Ἀβραάμ ὅμως τοῦ ἀπάντησε: «παιδί μου, θυμήσου ὅτι ἐσύ ἀπόλαυσες τὴν εὐτυχία στὴ ζωὴ σου, ὅπως κι ὁ Λάζαρος τὴ δυστυχία. Τώρα λοιπὸν αὐτός χαίρεται ἐδῶ, κι ἐσύ υποφέρεις. Κι ἐκτός ἀπ' ὅλα αὐτά, ὑπάρχει ἀνάμεσά μας μεγάλο χάσμα, ὥστε αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ διαβοῦν ἀπὸ 'δῶ σ' ἐσάς νὰ μὴν μποροῦν· οὔτε οἱ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ περάσουν σ' ἐμάς». Εἶπε πάλι ὁ πλούσιος: «τότε σε παρακαλῶ, πατέρα, στείλε τὸν στο σπίτι τοῦ πατέρα μου, νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς πέντε ἀδερφούς μου, ὥστε νὰ μὴν ἐρθοῦν κι ἐκεῖνοι σ' αὐτόν ἐδῶ τὸν τόπο τῶν βασάνων. Ὁ Ἀβραάμ τοῦ λέει: «ἔχουν τὰ λόγια τοῦ Μωυσή καὶ τῶν προφητῶν· ἀς υπακούσουν σ' αὐτά». «Ὁχι, πατέρα μου Ἀβραάμ», τοῦ λέει ἐκεῖνος, «δεν ἀρκεῖ· ἀλλὰ ἀν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκρούς πάει σ' αὐτούς, θὰ μετανοήσουν». Τοῦ λέει τότε ὁ Ἀβραάμ: «ἀν δεν υπακούνε στὰ λόγια τοῦ Μωυσή καὶ τῶν προφητῶν, ἀκόμη κι ἀν ἀναστηθεῖ κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκρούς, δεν πρόκειται νὰ πεισθοῦν».

Σχολιασμός

Μέσα ἀπὸ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, μπορούμε νὰ παρατηρήσουμε πως ἡ λανθασμένη

διαχείριση του πλούτου αποβαίνει ολέθρια για τον άνθρωπο. Ο πλούσιος της παραβολής νόμισε ότι τα αγαθά που είχε ήταν απόλυτα δικά του, γι' αυτό και τα κρατούσε τόσο εγωιστικά. Τα πλούτη του έγιναν τείχη πανύψηλα, που τον εμπόδιζαν να επικοινωνεί με τους συνανθρώπους του και κατά συνέπεια με τον ίδιο τον Πλάστη του. Η φιλαργυρία γίνεται «ρίζα πάντων των κακών» (Α΄ Τιμ. 6, 10) και απ' αυτή τρέφονται οι αναρίθμητες παραφυάδες των άλλων παθών, όπως της φιληδονίας, της σκληροκαρδίας και της αλαζονείας. Μήπως όσα προαναφέρθηκαν σημαίνουν πως όσοι κατέχουν χρήματα πολλά ή περιουσία είναι εκ προοιμίου καταδικασμένοι για το «πύρ το εξώτερον»; Όχι βέβαια! Ο ίδιος ο Αβραάμ, που αναφέρεται στην παραβολή, είχε πλούτο πολύ, αλλά τον διαχειρίστηκε σωστά με την απλοχεριά και τη φιλοξενία του, όχι μόνο σε γνωστούς αλλά και αγνώστους. Στις μέρες μας παρατηρούμε πως πολλές οικογένειες αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσκολίες, εξαιτίας της κρίσης που έχει επηρεάσει την παγκόσμια οικονομία και των απολύσεων ή των τραγικών μειώσεων του ημερομισθίου που αυτή συνεπάγεται.

Στη διπλανή μας πόρτα ίσως κάποιοι βιώνουν το δράμα του Λαζάρου. Ας μη μιμηθούμε τον πλούσιο της παραβολής. Ας προσπαθήσουμε, έστω και στο ελάχιστο, να μοιραστούμε μαζί τους ό,τι ο Θεός μας εμπιστεύθηκε. Και αυτό ας το κάνουμε με χαρά: «ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός (Β΄ Κορ. 9,7)».